

DE DRAAK VAN KRISTAL

Gerard Delft

DE VIER WINDSTREKEN

GERARD DELFT

DE DRAAK VAN
KRISTAL

DE VIER WINDSTREKEN

*Met dank aan Magda, Shira, Mischa, Dini en Vanessa
voor hun waardevolle bijdragen aan dit boek*

INHOUD

Forren	7
Misleid	16
Rabauwen	30
Vier reisgenoten	40
Het Kristal	49
Opdracht tot moord	58
De Halsteen	60
Nasakan	67
Het verzoek van Swiltee	77
Gevangenen van de Drager	85
Een oude vijand	90
Forregedachten	100
De kaartenmaker	106
Taliem	118
Een afschuwelijk lot	128
Hurikon	141
Iona	150
Zork	162
Bergforren	179
De leerling-magiër	190
Tranen van Kristal	205
Voorbij	215

© 2008 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Gerard Delft
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Printed in The Netherlands
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 033 8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com

FORREN

Het was broeierig warm. Virroen, die de hele morgen aan een stuk door had gereden, liet zich uit het zadel glijden. Hij klopte zijn grote, bruine hengst op de hals. 'Tijd om even te rusten, Hyonoor. We hebben straks nog een flink eind te gaan.'

Hij keek om zich heen en zag dat ze aan de rand van een klein dal stonden. Daarin bevond zich, op een steenworp afstand, een vervallen boerderij. Het houten geraamte van het dak kwam op verschillende plekken tussen het stro door. Ook de stal naast het huis had zijn beste tijd gehad.

Toen Virroen in het gras wilde gaan liggen, trok een beweging zijn aandacht. Een wezen, zo groot als zijn arm, sloop voorzichtig op het huis af. Een harige, bruine vacht bedekte zijn magere lichaam. Het had de kop van een uil, de puntige oren van een vleermuis en de snuit van een vos. Zijn enige kledingstuk bestond uit een vale broek.

Virroen liet zich achter een struik zakken. 'Nooit gedacht dat in deze streek Forren voorkwamen,' mompelde hij. 'Eens zien wat hij van plan is.'

De Forre verschool zich achter de dikke stam van een boom. Hij loerde naar een boomstronk waarop een dolkmes lag. Het volgende ogenblik rende hij naar de stronk en greep het wapen. Voor hij zich echter uit de voeten kon maken, viel er een net over hem heen. Van achter het huis verscheen een fors gebouwde man. Zijn haar hing in slordige slierten over

zijn schouders. ‘Daar heb ik je, smerig, klein onderkruipsel. Ik dacht wel dat je dat glimmende mes niet kon weerstaan.’

In één beweging trok hij het net van de Forre en greep het dolkmes. Hij sleepte het luid kermende wezentje naar een hooiwagen. Tot Virroens verbazing begon de man zijn gevangene aan de houten spaken van een wiel vast te binden. Zó, dat z’n ledematen in alle richtingen wezen.

‘Straks ga je mij vertellen waar die andere spullen zijn die ik de afgelopen week ben kwijtgeraakt,’ gromde de man. ‘Daarna rijd ik je naar de stad, waar ze een flinke beloning voor kleine smeerlappen als jij uitloven. Je kunt op twee manieren reizen. Bovenop het hooi met een stevig touw om je heen, of zoals je er nu bij hangt. Persoonlijk raad ik je het eerste aan. Maar dan moet je, als ik terugkom, alles opbiechten. Ik ga nu mijn paard halen dat verderop staat te grazen. Gebruik die tijd om een verstandige beslissing te nemen.’

Nadat de man was verdwenen, dook een tweede Forre achter de hooiwagen op. Degene die was vastgebonden, moest met zijn gejammer z’n vriend hebben gewaarschuwd. Gespannen wachtte Virroen af wat er verder zou gebeuren.

De nieuweling liet zijn makker echter links liggen. Hij sloop naar een stapel hooi die tegen het huis aan lag. Op het moment dat de eerste vlammen uit het hooi sloegen, werd het Virroen duidelijk. De man zou z’n boerderij willen redden, zodat de brandstichter alle tijd had om zijn vriend te bevrijden.

‘Dit gaat uit de hand lopen,’ mompelde hij en hees zich overeind. Hij trok zijn zwaard en begon de helling af te dalen.

De Forre maakte zich uit de voeten toen hij Virroen zag aankomen. Tussen de stal en de boerderij werd ook hij onder een

net gevangen. Breed grijnzend kwam de man opnieuw tevoorschijn. ‘Ik dacht wel dat jullie met z’n tweeën waren. Ik stond je op te wachten klein krenge en nu heb...’ Midden in zijn zin bleef hij verbaasd steken. ‘Wel verdraaid... Wat doe jij daar?’ ‘Je boerderij redden,’ hijgde Virroen. Met zijn zwaard sloeg hij het hooi uit elkaar en probeerde de resten van het vuur onder zijn laarzen te doven.

De man keek woedend naar de kleine Forre die hij onder zijn arm had geklemd. ‘Niet alleen een dief, maar nog een brandstichter ook,’ snauwde hij. Hij begon mee te helpen de brandende resten uit te trappen. Nadat de laatste vlammen gedoofd waren, liep hij naar Virroen en nam hem vanonder zijn woeste haarslierten wantrouwig op. Zijn stem had een onsympathieke klank. ‘Ik weet niet wie je bent en wat je hier komt doen, maar ik geloof dat ik je moet bedanken.’

‘Niets te danken,’ antwoordde Virroen. ‘Ik ben op doorreis en zag toevallig wat er gebeurde.’

Hij stak zijn zwaard terug in de schede en klopte wat restanten hooi van zijn tuniek.

De boer liep met grote passen naar de kar en bond zijn gevangene aan het wiel naast dat van de andere Forre. ‘Nu kunnen jullie van elkaars gezelschap genieten als je aan je eigen rad ronddraait. Tenzij één van jullie me op dit moment wat te vertellen heeft.’

Maar de Forren leken, ondanks hun hachelijke toestand, niet bereid om ook maar iets los te laten. ‘Nou ja, als we een stukje gereden hebben, zijn jullie vast van gedachten veranderd. Ik was niet van plan om de kuilen in de weg te mijden.’

‘U gaat ze toch niet echt zo vervoeren?’

De man stond langzaam op en wierp Virroen een kwaadaardige blik toe. 'Ik ben je dankbaar voor je hulp. Maar ik zou het prettig vinden, als je je verder met je eigen zaken bemoeit.'

Virroen deed of hij dat laatste niet had gehoord. 'Hoeveel zijn die Forren waard, daar waar u ze naar toe gaat brengen?'

'Waarom wil je dat weten, vreemdeling?'

'Ik zou u de moeite kunnen besparen door ze van u te kopen.'

'Waarom zou je dat willen?'

Virroen had die vraag verwacht. 'Laat ik zeggen dat ze mij ook nog iets verschuldigd zijn.'

'Was je daarom "toevallig" in de buurt? Zat je achter ze aan?'

Virroen knikte.

'Ik weet zeker dat ze me in de stad ook schadeloos zullen stellen voor wat ze van me gestolen hebben,' klonk het sluw.

'Misschien,' antwoordde Virroen. 'Misschien ook niet. Noem me de prijs die u in gedachten hebt.'

De boer liet zijn blik brutaal over Virroens tuniek glijden, alsof hij inschatte wat de jongen hem zou kunnen betalen. 'Vier zilverstukken per Forre en nog eens twee voor alle schade. Daar is het hooi bij inbegrepen.'

Virroen draaide zich om en zette zijn handen aan zijn mond. 'Hyonoor!' Aan de rand van het dal verscheen zijn trouwe rijder. Rustig daalde het de helling af. Bij zijn meester gekomen, bleef het staan. Virroen liep naar een van de grote zadeltassen en viste uit een aan de binnenkant verborgen zakje tien zilverstukken. Vanuit een ooghoek zag hij de boer het dolkmes, dat de Forre had geprobeerd te stelen, langzaam tevoorschijn halen. Virroens hand schoot naar het gevest van zijn korte zwaard. Hij

trok het wapen in één beweging uit de schede en zette de punt op het hes van de man ter hoogte van zijn hart.

'Als je van plan bent te doen wat ik denk, vervoer ik je op je eigen kar naar de stad,' beet hij hem toe.

'Je... je... eh... begrijpt het verkeerd,' stotterde de boer verschrikt. 'Ik eh... wilde de Forren lossnijden.'

'Begin daar dan maar snel mee.' Virroen liep naar de andere zadeltas waaraan een rol touw hing. 'Gebruik dit om ze opnieuw te binden. Ik wil ze op mijn paard vervoeren zonder dat ze kuren gaan vertonen.' Hij wierp de munten op de grond tussen het gras. 'Daarna pak je je zilverstukken. Ik zal zorgen dat er een elfde bij komt voor je mes dat je me straks gaat geven. Ik voel niet graag iets in mijn rug prikken als ik wegrijd.'

'Maar ik...'

'Genoeg. Doe wat ik zeg!'

De man begon de Forren los te snijden en opnieuw vast te binden. Met de boosdoeners onder zijn armen kwam hij bij Virroen terug. Deze beduidde hem de wezentjes vóór zijn zadel over het paard te leggen.

'Gooi nu je dolkmes neer en doe een paar passen naar achteren.'

De grote kerel gehoorzaamde met duidelijke tegenzin. Maar zowel de manier waarop Virroen zijn zwaard had gehanteerd, als z'n bevelende toon, hadden hem gewaarschuwd geen onnodige risico's te nemen. Ook vond hij dat hij op een makkelijke manier meer dan schadeloos werd gesteld.

Virroen pakte het dolkmes en wierp nog een zilveren munt op de grond. Snel steeg hij op. Bovenaan het dal gekomen, keek hij om en zag dat de boer op zijn knieën naar de munten zocht. Hij stak zijn zwaard weg en bedacht dat hij geluk had gehad dat

hij had gezien hoe de man zijn dolkmes trok. Hij moest er niet aan denken wat er anders had kunnen gebeuren.

Op ruime afstand van de boerderij hield hij halt bij een groep bomen. Hij tilde de gevangenen van zijn paard, zette hen met hun rug tegen een grote steen en haalde het mes tevoorschijn.

De Forren, die tijdens de rit geen geluid hadden gegeven, begonnen nu angstig door elkaar te schreeuwen. Virroen legde een vinger tegen zijn lippen. 'Jullie hoeven niet bang te zijn. Dat ik achter jullie aan zat, had ik maar verzonnen. Ik rustte wat uit en zag wat er gebeurde. Ik heb geen ander plan dan jullie te laten gaan. Ik weet alleen niet of onze vriend ons is gevolgd. Je weet nooit of hij jullie alsnog wil uitleveren. Dan kan hij het bedrag dat hij nu heeft, verdubbelen. Ik heb er eerlijk gezegd geen zin in een gevecht met hem aan te gaan, als jullie hem met je geschreeuw deze kant op lokken.'

Met een paar halen bevrijdde hij de ingesnoerde wezentjes die na zijn woorden onmiddellijk stil waren gevallen. Hij had verwacht dat ze er als hazen vandoor zouden gaan, maar in plaats daarvan bleven ze hem zwijgend aanstaren.

'Jullie zijn vrij en kunnen gaan waarheen je maar wilt. Ik raad jullie echter aan van andermans spullen af te blijven.'

Een van de Forren hees zich overeind en stapte naar voren. 'Wij hebben ereschuld.'

Zijn kameraad stelde zich naast hem op en zei: 'Zolang wij leven.'

Virroen rook opnieuw de geur van hun ongewassen lijven die hij tijdens de korte rit niet bepaald had gewaardeerd. Hij deed een pas naar achteren, waarop de Forren er een naar voren deden.

'Jullie zijn mij niets verschuldigd. Het is zoals ik al zei: jullie zijn vrij om te gaan waar je maar wilt.'

Vier ogen staarden hem met hondstrouwe blikken aan. 'Ereschuld,' klonk het tegelijk.

Virroen keek waakzaam om zich heen. De boer was echter in geen velden of wegen te bekennen. Hij ging op de stam van een omgevallen boom zitten. 'Leg het me dan maar eens uit. Maar vertel me eerst hoe jullie heten.'

'Soz, edel Heer.'

Het was degene met de langste snuit die had gesproken.

'Geen edele Heer, Soz. Noem me Virroen. En jij?'

'Saz, edel Virroen.'

'Gewoon Virroen. Zijn jullie misschien broers?'

Soz en Saz knikten.

'Jullie moeten het me maar niet kwalijk nemen, maar ik weet niet zoveel van Forren. Waar ik vandaan kom, heb ik er ooit een gezien die aan de voet van de Doornbergen leefde.'

Er verscheen iets van een glimlach op de gezichten van de Forren.

'Dat is jullie thuisland?'

'Was,' verbeterde Soz. 'Was, tot Grijpers kwamen.'

'Grijpers?'

'Monsters met tanden lang als arme Forre,' fluisterde Saz, die bij de herinnering in elkaar kromp.

'Maar nu alles weer goed,' zei Soz. 'Dankzij edel, eh... Virroen.'

Virroen vroeg zich af wat Grijpers waren en of hij het verhaal van Soz en Saz moest geloven.

Soz onderbrak zijn gedachten. 'Ereschuld voor Forren belangrijkste na trouw zweren aan Forrevrouw. Ereschuld...'

'Ereschuld belangrijker dan Forrevrouw!' viel Saz zijn broer op besliste toon in de rede.

'Saz begrijpt niets van Forrevrouwen!' riep Soz. 'Ereschuld.'

‘Stomme avontuurtjes Soz niets met ereschuld te maken,’ siste Saz. Hij liep dreigend op Soz af. ‘Is zeker wel waar,’ schreeuwde Soz, ‘en ik zal...’

Wat hij wilde kwam Virroen niet te weten, want Saz greep zijn broer bij de keel. Even later waren ze in een gevecht gewikkeld. Kwaad sprong hij overeind. ‘Ophouden jullie!’

Verschrikt lieten de Forren elkaar los.

‘Forrevrouwen hebben even niet mijn belangstelling. Ik wil alleen iets weten over die ereschuld voor we afscheid van elkaar nemen.’

Soz’ ogen namen een onderdanige uitdrukking aan. ‘Ereschuld is niet afscheid nemen, maar bij Virroen blijven.’

‘Belangrijker dan belofte aan Forrevrouw,’ gromde Saz.

‘Maar...’ begon Soz, zich naar Saz draaiend.

‘Genoeg hierover,’ klonk Virroen, die een nieuw twistgesprek vreesde. ‘Jullie denken dus dat jullie me eeuwige trouw verschuldigd zijn of zoiets. Nou, dan kan ik jullie geruststellen. Dat is het laatste wat ik wil.’

‘Saz gelijk hebben,’ zei Soz zacht. ‘Forrevrouw niet belangrijker dan redder, Virroen. Zweer eeuwige trouw.’ Hij liet zich op een knie zakken. Saz volgde zijn voorbeeld.

Virroen schudde zijn hoofd. ‘Sta alsjeblieft op. Ik heb al gezegd dat jullie me niets verschuldigd zijn.’ Hij liep naar Hyonoor en zocht in een van de zadeltassen. ‘Hier, ik geef jullie allebei vier zilverstukken. Dan heb ik, opgeteld bij wat die boer vroeg, het dubbele betaald van wat Forren in deze streek waard schijnen te zijn. Hiermee kunnen jullie voorlopig rondkomen.’ Hij drukte Soz en Saz de zilverstukken in hun kleine handen. ‘En zorg ervoor op het rechte pad te blijven.’

Hij steeg op en reed weg, de Forren verbaasd achterlatend.

De boomgroepen in het heuvelachtige landschap vertoonden herfstachtige tinten. De drukkende warmte deed Virroen echter meer aan de zomer dan aan het najaar denken, dat al enige tijd was aangebroken. Hij liet zijn paard rustig draven op het pad tussen de velden dat naar de vestingstad Tolburg leidde, waar hij van plan was te overnachten. Het zou hem nog twee dagen kosten Quentella te bereiken. Quentella, waar zijn vriend, de magiër Malkander, op hem wachtte.

Een lichte bries streek door zijn blonde lokken. Onwillekeurig dacht hij terug aan wat de Forren hadden gezegd. Als ze van de Doornbergen kwamen, waren ze een flink eind van huis. Zouden ze op de vlucht zijn voor zaken die ze liever niet noemden en die Griepers hebben verzonnen? Nou ja, hij kon altijd Malkander nog naar het bestaan van dat soort wezens vragen.

Boven zijn hoofd cirkelden zwarte vogels en af en toe scheerden er zwaluwen laag over de velden. Ook zag hij dat er grijze wolken aan het ontstaan waren. ‘Vooruit Hyonoor, in galop!’ spoorde hij zijn paard aan. ‘We moeten zorgen dat we Tolburg bereiken voor de bui losbarst.’

Het landschap werd nu bepaald door akkers waar boeren graan aan het oogsten waren.

Eenzame boerderijen schoolden er gaandeweg samen tot gehuchten waar waakhonden aansloegen als hij langsreed.

In de verte kondigde weerlicht het naderend onweer aan.

Tot zijn opluchting doemden na enige tijd de torens van de vestingstad op.

MISLEID

Virroen, de vijftienjarige prins van het Kustland, schatte de grootste van de twee poortwachters op zo'n twee meter. Ondanks zijn robuuste voorkomen had hij een vriendelijk gezicht.

'Ik ben op doorreis,' antwoordde hij op de vraag van de man of hij van plan was lang te blijven. 'Over twee dagen hoop ik Quentella te bereiken.'

'Het Rijk van de Woudmensen,' vulde de andere wachter aan. Virroen knikte. 'Ik zoek een herberg om de nacht door te brengen.'

'En een goed maal te nuttigen, neem ik aan,' lachte de wachter die hem het eerst had aangesproken. 'Als ik u De Vergulde Laars mag aanbevelen. Het eten is er uitstekend, evenals de bedden. Zegt u maar dat Nicolai u heeft gestuurd. Dan wordt u met open armen ontvangen.'

Virroens lippen krulden zich tot een glimlach. Het was niet de eerste keer dat een wachter hem een herberg aanpreef. Zoiets betaalde zich ongetwijfeld aan deze man terug. Hij moest toegeven dat door poortwachters aanbevolen herbergen meestal niet tegenvielen.

Nadat beiden hem uitvoerig de route hadden beschreven en een aangenaam verblijf toegewenst, reed hij de poort door.

Een felle bliksemschicht deed omtrekken van huizen in de

schemer kort oplichten. Een harde donderslag ontlokte Hyonoor een angstig gehinnik. De regen viel nu met bakken uit de hemel. Virroen sloeg zijn cape om en trok de kap diep over z'n hoofd. Donderslagen, die elkaar snel afwisselden, lieten de pannen op de daken van de lage, houten huizen schudden. Rondom hem kletste het water van de overlopende goten op de keien. Speurend onder z'n druipende kap probeerde hij de aangeduide weg tussen de nauwe straatjes te vinden.

Hij schrok op toen een gestalte in een zwarte mantel Hyonoor bij de teugels greep.

'Op zoek naar een herberg, Heer?' probeerde de man zich boven het noodweer uit verstaanbaar te maken.

'De Vergulde Laars,' riep Virroen terug.

De man, die net als Virroen onder een kap schuilging, knikte dat hij het had begrepen. Hij voerde het paard door een doolhof van straatjes tot ze op een plein uitkwamen. Daar bleef hij staan en wees op een twee verdiepingen hoog, stenen gebouw dat los van de overige houten huizen stond. Voordat Virroen de man kon bedanken, was deze in de regensluiers verdwenen.

In een poort naast het gebouw verscheen een jongen van zijn eigen leeftijd. Hij had een hoofd vol zwarte krullen. De jongen wenkte hem en ging hun voor naar een stal op de binnenplaats waar het naar hooi en mest rook. 'Welkom Heer,' begroette hij Virroen, terwijl hij hem hielp zich van zijn natte cape te ontdoen. 'Ik ben Jolan, de stalknecht. Wees ervan overtuigd dat ik goed voor uw paard zal zorgen.'

'Mijn paard heet Hyonoor.'

'Het is een fraai dier, Heer, als ik zo vrij mag zijn. Een strijdros van een edel ras.'

‘Je hebt er een goede kijk op, Jolan.’
‘Zijn er nog bijzonderheden die ik moet weten, Heer?’
‘Krab zijn hoeven uit als dat nodig is.’
De jongen knikte.
‘Dat is alles,’ zei Virroen vriendelijk. ‘En zet hem bij die twee andere paarden als je met ’m klaar bent. Hij houdt wel van gezelschap.’
‘Vertrekt u morgen weer?’
‘Morgenochtend vroeg. Het is nog een heel eind naar Quentella.’
Virroen klopte Hyonoor op zijn nek en streelde de fluweelzachte, warme neus. ‘Ik laat je bij Jolan achter, mijn vriend. Hij zal je goed verzorgen.’
Virroen wilde de zadeltassen van zijn rug nemen, maar Jolan was hem voor.
‘Mijn taak, Heer.’
‘Dan zal ik je helpen. Ik kijk niet graag werkeloos toe.’
Toen ze klaar waren en de jongen de tassen over zijn schouder had gelegd, wees hij op een deur. ‘Wilt u mij volgen?’
De deur kwam uit op een kleine gang die eindigde bij een tweede deur. Naar het geroezemoes te oordelen, bevond zich de gelagkamer daarachter. Ze gingen naar binnen en Jolan beduidde Virroen te wachten. Hij zocht zich een weg tussen dicht opeengepakte praters en drinkers. Tabaksrook, vermengd met de geur van drank en gebraden vlees, kwam Virroen tegemoet. Hij zag dat Jolan enige woorden wisselde met een dikke man achter de tapkast. De man loerde met kleine varkensoogjes in zijn richting en slofte op hem af. Zijn zware stem klonk schor. ‘Ik begrijp dat u een kamer wenst, Heer?’
‘Een goed bed, een warm bad en een flinke maaltijd.’
‘Dat zal allemaal wel gaan. De beste kamers heb ik echter al

verhuurd, wat niet wil zeggen dat u dan een slechte krijgt. Ik heb nog een behoorlijke kamer op de eerste verdieping vrij.’
Hij keek Virroen met een afwachtende blik aan.
Deze knikte. Opeens herinnerde hij zich iets. ‘U moet de groeten hebben van Nicolai, de poortwachter.’
Het leek of de man schrok. Hij herstelde zich echter snel. ‘Ja, ja, Nicolai.’
‘U kent ’m toch wel?’
‘Natuurlijk. Mijn gedachten waren er even niet bij. U moet mij vergeven. Ik zal het meisje vragen uw bad met heet water te vullen en ik houd die tafel, achteraan bij dat gordijn, voor u vrij. Daar kunt u straks uw maaltijd gebruiken.’
Virroen bedankte hem en nadat ze het eens waren geworden over de prijs, volgde hij Jolan een krakende trap op. De jongen opende een deur op de eerste verdieping en Virroen zag een kamer waarin zich een eenvoudig bed, een gammele tafel en een oude kledingkist bevonden. In een hoek stond een koperkleurig zitbad met een hoge rug. Ondanks de muffe lucht die er hing, zag alles er schoon uit.
De stalknecht zette de zadeltassen tegen de kledingkist. ‘Anders nog iets van uw dienst, Heer?’
Virroen schudde z’n hoofd. ‘Dank je, Jolan.’
‘Dan zie ik u morgenochtend vroeg, Heer.’
De jongen sloot de deur achter zich en Virroen liet zich op het bed vallen. Nu pas voelde hij dat de rit van vandaag hem behoorlijk vermoeid had.
Zijn rust duurde echter kort. Er werd geklopt en een meisje in de kleding van een dienstertje verscheen in de deuropening. Ze leek ongeveer even oud als hij en Jolan. Het meisje lachte vriendelijk, maar Virroen vond dat haar ogen, die gedeeltelijk achter

zwarte haarslierten schuilgingen, droevig stonden. Als hij goed keek, kon hij zien dat over een wang, van haar mondhoek tot haar oor, een smal litteken liep. Het moest afkomstig zijn van een scherp voorwerp. Ze zeulde een grote emmer heet water naar binnen.

Virroen veerde van het bed op en nam de emmer van haar over.

‘Dat hoeft echt niet, Heer. Sjouwen hoort tot mijn werk.’

‘Dan verlicht ik dat werk graag een beetje.’

Hij leegde de emmer in het bad en gaf hem terug. Het meisje liep de trap af en verscheen nog een aantal keren voordat het bad was gevuld. Daarna wenste ze hem een prettig verblijf toe. Voor ze de deur achter zich had kunnen sluiten, drukte Virroen haar enkele muntstukken in haar hand. ‘Dat is voor al je moeite.’ Ze keek er verbluft naar. ‘Ik dank u, Heer. Maar het is echt te veel. En een deel van mijn werk heeft u ook nog van me overgenomen.’

‘Hoe heet je?’

‘Iris, Heer.’

‘Nogmaals bedankt, Iris. En dan ga ik nu genieten van al dat water dat jij de trap op hebt gezeuld.’

Het meisje maakte een kleine buiging. Hij verbeelde zich een tinteling in haar ogen te zien, voor ze de deur achter zich dicht trok.

Virroen trok zijn laarzen uit en legde zijn zwaardriem met zwaard en al op het bed. Hij ontdeed zich van zijn tuniek dat, evenals zijn broek, van soepel, bruin hertenleer was gemaakt. Zijn hemd, dat bedrukt was met het goudgele wapen van het Kustland, volgde even later.

Voor hij in het bad stapte, zette hij zijn zwaard binnen handbereik tegen de muur. Niet dat hij zich bedreigd voelde, maar de

woorden van zijn zwaardmeester stonden in zijn geheugen gegrift. *Menig man is op een onbewaakt ogenblik gedood. Laat je dus nooit van je zwaard scheiden. Dat zou zonde van al mijn lessen zijn.*

Virroen glimlachte, toen hij zich zijn strenge leermeester voorstelde en liet zich in het warme water zakken. Buiten kletterde de regen op daken en straten. Hij waste zich met een stuk zeep dat naar lavendel rook en bedacht dat een flink maal hem goed zou doen.

De tafel die de waard voor hem had vrijgehouden, stond wat achteraf in een hoek waar niet veel licht kwam. Een versleten, rood, fluwelen gordijn scheidde hem voor een deel van de overige gasten. De drukke gelagkamer, waarvan de lage, eikenhouten zoldering door zware dwarsbalken gedragen werd, bestond voor het merendeel uit drinkers, kaartspelers en eters. De twee eersten waren Gelrocs, die een hagedisachtig uiterlijk hadden. Als het spel een spannende wending nam, lichtten hun lange haren, die in slierten waren geknoopt, in alle kleuren van de regenboog op. Hét moment voor hun tegenspelers om waakzaam te zijn. Virroen had zich laten vertellen dat sommige Gelrocs dit soort kleurschakeringen konden oproepen, wanneer het hun goed uitkwam. Zo konden ze een ieder op het verkeerde been zetten.

De eters waren Minauwse boeren. Met hun enigszins driehoekige hoofden en scheve ogen leken ze op grote sprinkhanen. Ook stonden er mensen aan de toog die, gezien hun kleding, waarschijnlijk wagenmenners en sjouwers waren.

Toen hij de gelagkamer binnen was gekomen, had hij de waard zien praten met een man in het zwart die een kap droeg. Daardoor was zijn gezicht vrijwel niet te zien. Op het moment dat

Virroen in de deuropening verscheen, knikte de man de waard toe. Virroen begreep dat dit degene was die hem het laatste stukje had begeleid. Ook hij deelde blijkbaar in de opbrengst van zijn aanwezigheid mee. De zwarte kap verdween naar een hoek van de gelagkamer en de waard liep langzaam op hem af. 'U heeft uw tafel al gevonden, zie ik. Wel, de vleeschotel wordt zo dadelijk gebracht.' Hij zette een fles wijn voor Virroen neer. 'Deze is van het huis. Ik had een Heer als u een betere kamer moeten verhuuren. Maar zoals ik al zei: die waren bezet. Neemt u deze fles als een kleine genoegdoening. Overigens is mijn naam Derremoor.' Hij wierp hem een blik toe die van alles kon betekenen, draaide zich om en sjokte terug naar de tapkast.

Een serveerster kwam zijn eten brengen. Het ranzige vlees smaakte zoals het eruit zag. Hij spoelde de nasmaak weg met de wijn, die een zure afdronk had. Hij had zich meer van De Vergulde Laars voorgesteld, vooral omdat deze herberg door een poortwachter was aanbevolen.

Na een tweede glas voelde hij zijn oogleden zwaar worden. Het geroezemoes van de gelagkamer nam af. Verbaasd keek hij naar de muren die in elkaar begonnen te schuiven. Langzaam zakte zijn hoofd voorover. Het laatste wat hij hoorde was zijn bord dat op de grond aan scherven viel.

Virroen sloeg zijn ogen op en rook een bekende geur. Het was Soz die hem vriendelijk toeknikte. Hij draaide zijn hoofd verder tot hij een breed grijnzende Saz zag. Droomde hij? Waar was hij? Zo te zien in een kamer op een bed. En aan weerszijden van het bed zaten de Forren op de rand.

'Virroen goed geslapen?' informeerde Soz.

Kreunend kwam hij overeind. 'Wat doen jullie hier en waarom lig ik op dit bed? Is het allang dag?'

'Veel vragen voor Forren,' zei Saz. 'Een voor een stellen graag.'

Virroen ontdekte dat hij zich gekleed en al op het bed bevond. Zijn zwaardriem, met het zwaard in de schede, lag naast hem. Door het raam, dat open stond, viel een streep zonlicht naar binnen. Een windvlaag deed de versleten gordijnen opwaaien.

'Hoe kom ik hier?'

'Mannen hebben je naar kamer gebracht toen je sliep,' legde Soz uit.

'Hoorden waard zeggen dat slaapmiddel had geholpen,' vulde Saz aan.

Virroen herinnerde zich nu de herberg en Derremoor.

Hij liet zich moeizaam van het bed glijden en strompelde naar de zadeltassen. Alles leek erin aanwezig.

'Mannen hebben doorzocht,' zei Saz. 'Konden niets vinden.'

'Wat waren dat voor mannen?'

'Weten we niet,' antwoordde Soz. 'Hadden zwarte kleren aan, met kappen over hoofd.'

'Hoe lang heb ik geslapen?'

'Is nu vroege ochtend,' vervolgde Soz.

'En hoe komen jullie hier?'

'Zijn goede spoorzoekers, harde renners en trouw.'

'Trouw door ereschuld,' knikte Saz.

Virroen deed of hij dat laatste niet had gehoord.

'Maar hoe hebben jullie alles kunnen zien zonder dat ze jullie zagen, Soz?'

'Forren kunnen goed verstoppert,' was het eenvoudige antwoord. 'Is niet moeilijk in klimop buiten voor open raam.'

Virroen stond op en gordde zijn zwaardriem om. Een verbeterde trek verscheen op zijn gezicht. 'Ik ga de waard van De Vergulde Laars eens een bezoekje brengen.'

'Is Volle Ton, Virroen.'

'Nee, die man heet Derremoor als ik het goed heb onthouden.'

'Niet Derremoor. Vergulde Laars heet Volle Ton. Naam van herberg,' verduidelijkte Soz zijn broer.

'Dus jullie beweren dat ik niet in De Vergulde Laars ben?'

De Forren knikten.

'Nou ja, dat doet er even niet toe. Blijven jullie hier tot ik terugkom en verstop je.'

Behoedzaam opende hij de deur. Er was echter niemand in de gang. Voorzichtig liep hij de krakende trap af. Voor de gelagkamer bleef hij staan, legde een hand op het gevest van zijn zwaard en deed de deur langzaam open. De gelagkamer was geheel verlaten, op Iris na, die de vloer aan het dweilen was.

'Goeiemorgen,' begon Virroen. 'Wil je alsjeblieft heer Derremoor voor mij halen, Iris. Ik moet nog afrekenen voor ik vertrek.'

Het meisje knikte en liet hem alleen met de verschraalde bierlucht die in het vertrek hing. Ze kwam terug met de waard die een zenuwachtige trek om zijn mond had. Met een handgebaar wuifde hij Iris de gelagkamer uit en bekeek Virroen argwanend. 'U hebt mij laten roepen, Heer?'

'Ja. Ik geloof dat ik gisteravond in slaap ben gevallen en dat u zo voorkomend bent geweest me naar mijn kamer te laten brengen,' klonk het gemaakt beleefd.

De man knikte opgelucht. 'Ach ja, we konden u moeilijk beneden in de gelagkamer laten liggen.'

'Mooi,' antwoordde Virroen. 'Dan wordt het tijd om de rekening te vereffenen voor ik ga.'

'Die maak ik graag voor u op. Een ogenblik graag.'

Virroens stem kreeg een harde klank. 'Ik bedoel een ander soort rekening, heer Derremoor.'

Hij trok zijn zwaard en richtte het op de waard die zichtbaar schrok.

'Voor me uit lopen de trap op. En probeer vooral geen geintjes uit te halen, want mijn ochtendhumeur is niet al te best.'

'Maar Heer...'

'Lopen!'

Boven gekomen duwde Virroen hem voor zich uit zijn kamer binnen.

'Ga midden op het bed zitten, Derremoor,' beval hij.

Aangespoord door enige lichte prikken van het zwaard, voldeed de waard aan dit verzoek.

'Wat ik te vragen heb, vraag ik maar één keer. Waar waren die mannen van je gisteravond naar op zoek?'

De waard had zichzelf echter teruggevonden. 'Ik zeg niets,' baste hij kwaad. 'Wat is dit voor onzin. Er zijn helemaal geen man...'

'Soz! Saz!'

Als bij toverslag verschenen de Forren.

'Ga aan weerskanten van dit heerschap zitten.'

Zonder te aarzelen sprongen Soz en Saz op het bed.

'Goed zo. Die twee naast jou zijn Forren, mijn beste. Heb je die wel eens eerder gezien?'

De waard schudde onwillig zijn hoofd. 'Dit soort vreemde wezens komt bij ons gelukkig niet voor.'

‘Wel, dan valt er iets te leren. De spitse snuiten van dit tweetal bevatten een aantal messcherpe tandjes. Sommige daarvan zijn giftig. Als ik ze het bevel geef je te bijten, zullen ze dat onmiddellijk doen. Ze zijn erg trouw, nietwaar jongens.’

Soz en Saz knikten nadrukkelijk. Ze sperden hun bekken zo wijd mogelijk open en keken de waard dreigend aan.

‘Het gif is niet meteen dodelijk, maar bezorgt je een vervelende lijdensweg voor je ten slotte je ogen voorgoed sluit. Ik hoef alleen maar “bijt” te zeggen en het is met je gedaan.’

De Forren begonnen grommende keelgeluiden te maken.

Dit was te veel voor de waard van De Volle Ton. Zijn ogen puilden uit hun kassen en dikke zweetdruppels verschenen op zijn voorhoofd. ‘Ik zal alles zeggen, Heer,’ klonk het angstig. ‘Alles wat u maar wilt.’

‘Wie was die man met die zwarte kap, waar je gisteravond in de gelagkamer mee praatte toen ik binnenkwam?’

‘Ik kende hem niet. Hij was het die me opdracht gaf een slaapmiddel in de wijn te doen. Hij bood veel geld. Het was niet de bedoeling u te doden, daarom dacht ik...’

‘Dat je aan een ordinaire roof meewerkte.’

‘Ja, zo is het. Alstublieft Heer, genade...’

‘Wat zochten ze? Waar waren hij en zijn vrienden naar op zoek?’

‘Dat weet ik niet. Echt niet.’

‘Zeiden ze nog iets? Denk goed na!’

De Forren brachten hun snuiten nu heel dicht bij zijn gezicht.

‘Ik weet het niet eh...’

‘Bij...’ begon Virroen.

‘Ja. Ik weet het weer.’

Heer Derremoor struikelde bijna over zijn woorden, zo’n haast had hij opeens om aan het verzoek te voldoen. ‘Een van die Zwarte Kappen mompelde, toen ze niet konden vinden wat ze zochten, dat ze bij die magiër en dat meisje moesten zoeken. En dat Taliem een heel eind weg was, maar dat dat meisje een goeie gijzelaar zou zijn. als ze ’t ook niet had. Toen werd die ander woest en sloeg degene die dat gezegd had. Daarna beet hij met toe, dat als mijn leven me lief was, ik dus niets gehoord had. Ik zwoer dat ik niets had gehoord.’

Virroen, die zijn schrik nauwelijks had weten te onderdrukken, wist genoeg. Iona, het meisje dat ooit zijn leven redde, was in gevaar, evenals Malkander, de magiër.

Hij trok het dolkmes dat hij de boer afhandig had gemaakt. Derremoor begon te kermen. ‘Genade, edele Heer! Ik heb u nu echt alles verteld.’

‘Ga staan.’

Trillend liet de waard zich van het bed glijden. De Forren stelden zich vastberaden naast hem op.

Snel sneed Virroen enige repen uit het beddengoed. ‘Je kunt weer gaan zitten, vriend. Saz en Soz, bind de handen en voeten van dit heerschap aan elkaar. Snoer hem daarna met wat je over hebt aan het bed vast. En zorg voor een lap voor zijn mond.’

De Forren grijnsden en begonnen ijverig aan hun opdracht. Ze gingen er zo in op dat ze niet merkten dat er werd geklopt.

Virroen draaide zich met een ruk naar de deur. ‘Wie is daar?’

‘Ik ben het, Heer.’

‘Iris?’

‘Met uw ontbijt.’

De deur zwaaide open en op de drempel verscheen het donker-

harige meisje met een dienblad. Ze liet het vallen bij het zien van het vreemde tafereel dat zich voor haar ogen afspeelde.

De waard, die zich al minder bedreigd voelde nu hij begrepen had dat hij slechts werd vastgebonden, barstte in een kwaadaardig geschreeuw los. 'Je hebt me verraden, sloerie. Jij zag dat ik hem met die mannen naar boven droeg. Daar zul je voor boeten.'

Het meisje kromp ineen en rende weg.

'Bind die lap voor z'n mond en strak!' riep Virroen. Hij boog zich over Derremoor. 'Je dienstertje heeft hier niets mee te maken,' snauwde hij hem toe. 'Dat jullie mijn Forrevrienden gisteravond niet hebben opgemerkt, is jullie eigen stommitheit.'

De waard knikte dat hij het had begrepen. Maar zijn kleine ogen, die Virroen tussen de plooiën van zijn vlezige gelaat vernijng aanstaarden, leken iets anders te zeggen.

Virroen gooide wat munten op het bed. 'Ik zal je betalen voor je "gastvrije ontvangst", want ik ben geen dief.'

Hij legde de zadeltassen over zijn schouder en keek naar de Forren. 'Kom, hier hebben we niets meer te zoeken.'

In de deuropening draaide hij zich nog een keer naar de waard om. 'Voorlopig zijn we nog niet weg. Hoor ik dat je lawaai maakt, dan stuur ik mijn vriendjes naar boven. Die weten precies wat ze moeten doen en ik zal er niet zijn om ze tegen te houden.' Soz en Saz ontblootten hun tanden, sisten als valse slangen en likten hun lippen af. Langzaam trokken ze de deur achter zich dicht.

Beneden gekomen, droeg Virroen hun op Iris te zoeken. 'Kom naar de stal als jullie haar gevonden hebben.'

In de stal werd Virroen begroet met een uitbundig gehinnik. Hij streefde zijn trouwe metgezel over zijn neus. 'Tijd om te vertrekken, Hyonoor. Ik zal je optuigen.'

Nadat hij als laatste de zadeltassen had omgehangen, kwamen Soz en Saz binnen. 'Iris is nergens te vinden, Virroen.'

'Jolan ook al niet,' antwoordde Virroen. 'Dat bevalt mij niet. We hebben helaas geen tijd om ze op te sporen.'

Hij legde enige zilverstukken op een plek waarvan hij vermoedde dat Jolan ze zou vinden en riep de Forren bij zich. 'We gaan. Een van jullie zit voor mij, de ander achter mij.'

Maar Soz en Saz wilden daar niets van weten. 'Fijne, grote zadeltassen prima voor kleine Forren.'

Voor Virroen iets kon zeggen, waren ze ieder in een tas geklauterd.

'Beetje vol hier, Soz. Jij meer ruimte?' Soz knikte en Saz overhandigde wat spullen uit zijn nieuwe verblijf, over Hyonoors rug, aan zijn broer.

*Met dank aan Magda, Shira, Mischa, Dini en Vanessa
voor hun waardevolle bijdragen aan dit boek*

INHOUD

Forren	7
Misleid	16
Rabauwen	30
Vier reisgenoten	40
Het Kristal	49
Opdracht tot moord	58
De Halsteen	60
Nasakan	67
Het verzoek van Swiltee	77
Gevangenen van de Drager	85
Een oude vijand	90
Forregedachten	100
De kaartenmaker	106
Taliem	118
Een afschuwelijk lot	128
Hurikon	141
Iona	150
Zork	162
Bergforren	179
De leerling-magiër	190
Tranen van Kristal	205
Voorbij	215

© 2008 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Gerard Delft
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Printed in The Netherlands
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 033 8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com

FORREN

Het was broeierig warm. Virroen, die de hele morgen aan een stuk door had gereden, liet zich uit het zadel glijden. Hij klopte zijn grote, bruine hengst op de hals. 'Tijd om even te rusten, Hyonoor. We hebben straks nog een flink eind te gaan.'

Hij keek om zich heen en zag dat ze aan de rand van een klein dal stonden. Daarin bevond zich, op een steenworp afstand, een vervallen boerderij. Het houten geraamte van het dak kwam op verschillende plekken tussen het stro door. Ook de stal naast het huis had zijn beste tijd gehad.

Toen Virroen in het gras wilde gaan liggen, trok een beweging zijn aandacht. Een wezen, zo groot als zijn arm, sloop voorzichtig op het huis af. Een harige, bruine vacht bedekte zijn magere lichaam. Het had de kop van een uil, de puntige oren van een vleermuis en de snuit van een vos. Zijn enige kledingstuk bestond uit een vale broek.

Virroen liet zich achter een struik zakken. 'Nooit gedacht dat in deze streek Forren voorkwamen,' mompelde hij. 'Eens zien wat hij van plan is.'

De Forre verschool zich achter de dikke stam van een boom. Hij loerde naar een boomstronk waarop een dolkmes lag. Het volgende ogenblik rende hij naar de stronk en greep het wapen. Voor hij zich echter uit de voeten kon maken, viel er een net over hem heen. Van achter het huis verscheen een fors gebouwde man. Zijn haar hing in slordige slierten over

zijn schouders. ‘Daar heb ik je, smerig, klein onderkruipsel. Ik dacht wel dat je dat glimmende mes niet kon weerstaan.’

In één beweging trok hij het net van de Forre en greep het dolkmes. Hij sleepte het luid kermende wezentje naar een hooiwagen. Tot Virroens verbazing begon de man zijn gevangene aan de houten spaken van een wiel vast te binden. Zó, dat z’n ledematen in alle richtingen wezen.

‘Straks ga je mij vertellen waar die andere spullen zijn die ik de afgelopen week ben kwijtgeraakt,’ gromde de man. ‘Daarna rijd ik je naar de stad, waar ze een flinke beloning voor kleine smeerlappen als jij uitloven. Je kunt op twee manieren reizen. Bovenop het hooi met een stevig touw om je heen, of zoals je er nu bij hangt. Persoonlijk raad ik je het eerste aan. Maar dan moet je, als ik terugkom, alles opbiechten. Ik ga nu mijn paard halen dat verderop staat te grazen. Gebruik die tijd om een verstandige beslissing te nemen.’

Nadat de man was verdwenen, dook een tweede Forre achter de hooiwagen op. Degene die was vastgebonden, moest met zijn gejammer z’n vriend hebben gewaarschuwd. Gespannen wachtte Virroen af wat er verder zou gebeuren.

De nieuweling liet zijn makker echter links liggen. Hij sloop naar een stapel hooi die tegen het huis aan lag. Op het moment dat de eerste vlammen uit het hooi sloegen, werd het Virroen duidelijk. De man zou z’n boerderij willen redden, zodat de brandstichter alle tijd had om zijn vriend te bevrijden.

‘Dit gaat uit de hand lopen,’ mompelde hij en hees zich overeind. Hij trok zijn zwaard en begon de helling af te dalen.

De Forre maakte zich uit de voeten toen hij Virroen zag aankomen. Tussen de stal en de boerderij werd ook hij onder een

net gevangen. Breed grijnzend kwam de man opnieuw tevoorschijn. ‘Ik dacht wel dat jullie met z’n tweeën waren. Ik stond je op te wachten klein krenge en nu heb...’ Midden in zijn zin bleef hij verbaasd steken. ‘Wel verdraaid... Wat doe jij daar?’ ‘Je boerderij redden,’ hijgde Virroen. Met zijn zwaard sloeg hij het hooi uit elkaar en probeerde de resten van het vuur onder zijn laarzen te doven.

De man keek woedend naar de kleine Forre die hij onder zijn arm had geklemd. ‘Niet alleen een dief, maar nog een brandstichter ook,’ snauwde hij. Hij begon mee te helpen de brandende resten uit te trappen. Nadat de laatste vlammen gedoofd waren, liep hij naar Virroen en nam hem vanonder zijn woeste haarslierten wantrouwig op. Zijn stem had een onsympathieke klank. ‘Ik weet niet wie je bent en wat je hier komt doen, maar ik geloof dat ik je moet bedanken.’

‘Niets te danken,’ antwoordde Virroen. ‘Ik ben op doorreis en zag toevallig wat er gebeurde.’

Hij stak zijn zwaard terug in de schede en klopte wat restanten hooi van zijn tuniek.

De boer liep met grote passen naar de kar en bond zijn gevangene aan het wiel naast dat van de andere Forre. ‘Nu kunnen jullie van elkaars gezelschap genieten als je aan je eigen rad ronddraait. Tenzij één van jullie me op dit moment wat te vertellen heeft.’

Maar de Forren leken, ondanks hun hachelijke toestand, niet bereid om ook maar iets los te laten. ‘Nou ja, als we een stukje gereden hebben, zijn jullie vast van gedachten veranderd. Ik was niet van plan om de kuilen in de weg te mijden.’

‘U gaat ze toch niet echt zo vervoeren?’

De man stond langzaam op en wierp Virroen een kwaadaardige blik toe. 'Ik ben je dankbaar voor je hulp. Maar ik zou het prettig vinden, als je je verder met je eigen zaken bemoeit.'

Virroen deed of hij dat laatste niet had gehoord. 'Hoeveel zijn die Forren waard, daar waar u ze naar toe gaat brengen?'

'Waarom wil je dat weten, vreemdeling?'

'Ik zou u de moeite kunnen besparen door ze van u te kopen.'

'Waarom zou je dat willen?'

Virroen had die vraag verwacht. 'Laat ik zeggen dat ze mij ook nog iets verschuldigd zijn.'

'Was je daarom "toevallig" in de buurt? Zat je achter ze aan?'

Virroen knikte.

'Ik weet zeker dat ze me in de stad ook schadeloos zullen stellen voor wat ze van me gestolen hebben,' klonk het sluw.

'Misschien,' antwoordde Virroen. 'Misschien ook niet. Noem me de prijs die u in gedachten hebt.'

De boer liet zijn blik brutaal over Virroens tuniek glijden, alsof hij inschatte wat de jongen hem zou kunnen betalen. 'Vier zilverstukken per Forre en nog eens twee voor alle schade. Daar is het hooi bij inbegrepen.'

Virroen draaide zich om en zette zijn handen aan zijn mond. 'Hyonoor!' Aan de rand van het dal verscheen zijn trouwe rijder. Rustig daalde het de helling af. Bij zijn meester gekomen, bleef het staan. Virroen liep naar een van de grote zadeltassen en viste uit een aan de binnenkant verborgen zakje tien zilverstukken. Vanuit een ooghoek zag hij de boer het dolkmes, dat de Forre had geprobeerd te stelen, langzaam tevoorschijn halen. Virroens hand schoot naar het gevest van zijn korte zwaard. Hij

trok het wapen in één beweging uit de schede en zette de punt op het hes van de man ter hoogte van zijn hart.

'Als je van plan bent te doen wat ik denk, vervoer ik je op je eigen kar naar de stad,' beet hij hem toe.

'Je... je... eh... begrijpt het verkeerd,' stotterde de boer verschrikt. 'Ik eh... wilde de Forren lossnijden.'

'Begin daar dan maar snel mee.' Virroen liep naar de andere zadeltas waaraan een rol touw hing. 'Gebruik dit om ze opnieuw te binden. Ik wil ze op mijn paard vervoeren zonder dat ze kuren gaan vertonen.' Hij wierp de munten op de grond tussen het gras. 'Daarna pak je je zilverstukken. Ik zal zorgen dat er een elfde bij komt voor je mes dat je me straks gaat geven. Ik voel niet graag iets in mijn rug prikken als ik wegrijd.'

'Maar ik...'

'Genoeg. Doe wat ik zeg!'

De man begon de Forren los te snijden en opnieuw vast te binden. Met de boosdoeners onder zijn armen kwam hij bij Virroen terug. Deze beduidde hem de wezentjes vóór zijn zadel over het paard te leggen.

'Gooi nu je dolkmes neer en doe een paar passen naar achteren.'

De grote kerel gehoorzaamde met duidelijke tegenzin. Maar zowel de manier waarop Virroen zijn zwaard had gehanteerd, als z'n bevelende toon, hadden hem gewaarschuwd geen onnodige risico's te nemen. Ook vond hij dat hij op een makkelijke manier meer dan schadeloos werd gesteld.

Virroen pakte het dolkmes en wierp nog een zilveren munt op de grond. Snel steeg hij op. Bovenaan het dal gekomen, keek hij om en zag dat de boer op zijn knieën naar de munten zocht. Hij stak zijn zwaard weg en bedacht dat hij geluk had gehad dat

hij had gezien hoe de man zijn dolkmes trok. Hij moest er niet aan denken wat er anders had kunnen gebeuren.

Op ruime afstand van de boerderij hield hij halt bij een groep bomen. Hij tilde de gevangenen van zijn paard, zette hen met hun rug tegen een grote steen en haalde het mes tevoorschijn.

De Forren, die tijdens de rit geen geluid hadden gegeven, begonnen nu angstig door elkaar te schreeuwen. Virroen legde een vinger tegen zijn lippen. 'Jullie hoeven niet bang te zijn. Dat ik achter jullie aan zat, had ik maar verzonnen. Ik rustte wat uit en zag wat er gebeurde. Ik heb geen ander plan dan jullie te laten gaan. Ik weet alleen niet of onze vriend ons is gevolgd. Je weet nooit of hij jullie alsnog wil uitleveren. Dan kan hij het bedrag dat hij nu heeft, verdubbelen. Ik heb er eerlijk gezegd geen zin in een gevecht met hem aan te gaan, als jullie hem met je geschreeuw deze kant op lokken.'

Met een paar halen bevrijdde hij de ingesnoerde wezentjes die na zijn woorden onmiddellijk stil waren gevallen. Hij had verwacht dat ze er als hazen vandoor zouden gaan, maar in plaats daarvan bleven ze hem zwijgend aanstaren.

'Jullie zijn vrij en kunnen gaan waarheen je maar wilt. Ik raad jullie echter aan van andermans spullen af te blijven.'

Een van de Forren hees zich overeind en stapte naar voren. 'Wij hebben ereschuld.'

Zijn kameraad stelde zich naast hem op en zei: 'Zolang wij leven.'

Virroen rook opnieuw de geur van hun ongewassen lijven die hij tijdens de korte rit niet bepaald had gewaardeerd. Hij deed een pas naar achteren, waarop de Forren er een naar voren deden.

'Jullie zijn mij niets verschuldigd. Het is zoals ik al zei: jullie zijn vrij om te gaan waar je maar wilt.'

Vier ogen starden hem met hondstrouwe blikken aan. 'Ereschuld,' klonk het tegelijk.

Virroen keek waakzaam om zich heen. De boer was echter in geen velden of wegen te bekennen. Hij ging op de stam van een omgevallen boom zitten. 'Leg het me dan maar eens uit. Maar vertel me eerst hoe jullie heten.'

'Soz, edel Heer.'

Het was degene met de langste snuit die had gesproken.

'Geen edele Heer, Soz. Noem me Virroen. En jij?'

'Saz, edel Virroen.'

'Gewoon Virroen. Zijn jullie misschien broers?'

Soz en Saz knikten.

'Jullie moeten het me maar niet kwalijk nemen, maar ik weet niet zoveel van Forren. Waar ik vandaan kom, heb ik er ooit een gezien die aan de voet van de Doornbergen leefde.'

Er verscheen iets van een glimlach op de gezichten van de Forren.

'Dat is jullie thuisland?'

'Was,' verbeterde Soz. 'Was, tot Grijpers kwamen.'

'Grijpers?'

'Monsters met tanden lang als arme Forre,' fluisterde Saz, die bij de herinnering in elkaar kromp.

'Maar nu alles weer goed,' zei Soz. 'Dankzij edel, eh... Virroen.'

Virroen vroeg zich af wat Grijpers waren en of hij het verhaal van Soz en Saz moest geloven.

Soz onderbrak zijn gedachten. 'Ereschuld voor Forren belangrijkste na trouw zweren aan Forrevrouw. Ereschuld...'

'Ereschuld belangrijker dan Forrevrouw!' viel Saz zijn broer op besliste toon in de rede.

'Saz begrijpt niets van Forrevrouwen!' riep Soz. 'Ereschuld.'

‘Stomme avontuurtjes Soz niets met ereschuld te maken,’ siste Saz. Hij liep dreigend op Soz af.
‘Is zeker wel waar,’ schreeuwde Soz, ‘en ik zal...’
Wat hij wilde kwam Virroen niet te weten, want Saz greep zijn broer bij de keel. Even later waren ze in een gevecht gewikkeld. Kwaad sprong hij overeind. ‘Ophouden jullie!’
Verschrikt lieten de Forren elkaar los.
‘Forrevrouwen hebben even niet mijn belangstelling. Ik wil alleen iets weten over die ereschuld voor we afscheid van elkaar nemen.’
Soz’ ogen namen een onderdanige uitdrukking aan. ‘Ereschuld is niet afscheid nemen, maar bij Virroen blijven.’
‘Belangrijker dan belofte aan Forrevrouw,’ gromde Saz.
‘Maar...’ begon Soz, zich naar Saz draaiend.
‘Genoeg hierover,’ klonk Virroen, die een nieuw twistgesprek vreesde. ‘Jullie denken dus dat jullie me eeuwige trouw verschuldigd zijn of zoiets. Nou, dan kan ik jullie geruststellen. Dat is het laatste wat ik wil.’
‘Saz gelijk hebben,’ zei Soz zacht. ‘Forrevrouw niet belangrijker dan redder, Virroen. Zweer eeuwige trouw.’ Hij liet zich op een knie zakken. Saz volgde zijn voorbeeld.
Virroen schudde zijn hoofd. ‘Sta alsjeblieft op. Ik heb al gezegd dat jullie me niets verschuldigd zijn.’ Hij liep naar Hyonoor en zocht in een van de zadeltassen. ‘Hier, ik geef jullie allebei vier zilverstukken. Dan heb ik, opgeteld bij wat die boer vroeg, het dubbele betaald van wat Forren in deze streek waard schijnen te zijn. Hiermee kunnen jullie voorlopig rondkomen.’ Hij drukte Soz en Saz de zilverstukken in hun kleine handen. ‘En zorg ervoor op het rechte pad te blijven.’

Hij steeg op en reed weg, de Forren verbaasd achterlatend.

De boomgroepen in het heuvelachtige landschap vertoonden herfstachtige tinten. De drukkende warmte deed Virroen echter meer aan de zomer dan aan het najaar denken, dat al enige tijd was aangebroken. Hij liet zijn paard rustig draven op het pad tussen de velden dat naar de vestingstad Tolburg leidde, waar hij van plan was te overnachten. Het zou hem nog twee dagen kosten Quentella te bereiken. Quentella, waar zijn vriend, de magiër Malkander, op hem wachtte.
Een lichte bries streek door zijn blonde lokken. Onwillekeurig dacht hij terug aan wat de Forren hadden gezegd. Als ze van de Doornbergen kwamen, waren ze een flink eind van huis. Zouden ze op de vlucht zijn voor zaken die ze liever niet noemden en die Griepers hebben verzonnen? Nou ja, hij kon altijd Malkander nog naar het bestaan van dat soort wezens vragen.
Boven zijn hoofd cirkelden zwarte vogels en af en toe scheerden er zwaluwen laag over de velden. Ook zag hij dat er grijze wolken aan het ontstaan waren. ‘Vooruit Hyonoor, in galop!’ spoorde hij zijn paard aan. ‘We moeten zorgen dat we Tolburg bereiken voor de bui losbarst.’
Het landschap werd nu bepaald door akkers waar boeren graan aan het oogsten waren.
Eenzame boerderijen schoolden er gaandeweg samen tot gehuchten waar waakhonden aansloegen als hij langsreed.
In de verte kondigde weerlicht het naderend onweer aan.
Tot zijn opluchting doemden na enige tijd de torens van de vestingstad op.

MISLEID

Virroen, de vijftienjarige prins van het Kustland, schatte de grootste van de twee poortwachters op zo'n twee meter. Ondanks zijn robuuste voorkomen had hij een vriendelijk gezicht.

'Ik ben op doorreis,' antwoordde hij op de vraag van de man of hij van plan was lang te blijven. 'Over twee dagen hoop ik Quentella te bereiken.'

'Het Rijk van de Woudmensen,' vulde de andere wachter aan. Virroen knikte. 'Ik zoek een herberg om de nacht door te brengen.'

'En een goed maal te nuttigen, neem ik aan,' lachte de wachter die hem het eerst had aangesproken. 'Als ik u De Vergulde Laars mag aanbevelen. Het eten is er uitstekend, evenals de bedden. Zegt u maar dat Nicolai u heeft gestuurd. Dan wordt u met open armen ontvangen.'

Virroens lippen krulden zich tot een glimlach. Het was niet de eerste keer dat een wachter hem een herberg aanpreef. Zoiets betaalde zich ongetwijfeld aan deze man terug. Hij moest toegeven dat door poortwachters aanbevolen herbergen meestal niet tegenvielen.

Nadat beiden hem uitvoerig de route hadden beschreven en een aangenaam verblijf toegewenst, reed hij de poort door.

Een felle bliksemschicht deed omtrekken van huizen in de

schemer kort oplichten. Een harde donderslag ontlokte Hyonoor een angstig gehinnik. De regen viel nu met bakken uit de hemel. Virroen sloeg zijn cape om en trok de kap diep over z'n hoofd. Donderslagen, die elkaar snel afwisselden, lieten de pannen op de daken van de lage, houten huizen schudden. Rondom hem kletste het water van de overlopende goten op de keien. Speurend onder z'n druipende kap probeerde hij de aangeduide weg tussen de nauwe straatjes te vinden.

Hij schrok op toen een gestalte in een zwarte mantel Hyonoor bij de teugels greep.

'Op zoek naar een herberg, Heer?' probeerde de man zich boven het noodweer uit verstaanbaar te maken.

'De Vergulde Laars,' riep Virroen terug.

De man, die net als Virroen onder een kap schuilging, knikte dat hij het had begrepen. Hij voerde het paard door een doolhof van straatjes tot ze op een plein uitkwamen. Daar bleef hij staan en wees op een twee verdiepingen hoog, stenen gebouw dat los van de overige houten huizen stond. Voordat Virroen de man kon bedanken, was deze in de regensluiers verdwenen.

In een poort naast het gebouw verscheen een jongen van zijn eigen leeftijd. Hij had een hoofd vol zwarte krullen. De jongen wenkte hem en ging hun voor naar een stal op de binnenplaats waar het naar hooi en mest rook. 'Welkom Heer,' begroette hij Virroen, terwijl hij hem hielp zich van zijn natte cape te ontdoen. 'Ik ben Jolan, de stalknecht. Wees ervan overtuigd dat ik goed voor uw paard zal zorgen.'

'Mijn paard heet Hyonoor.'

'Het is een fraai dier, Heer, als ik zo vrij mag zijn. Een strijdros van een edel ras.'

‘Je hebt er een goede kijk op, Jolan.’
‘Zijn er nog bijzonderheden die ik moet weten, Heer?’
‘Krab zijn hoeven uit als dat nodig is.’
De jongen knikte.
‘Dat is alles,’ zei Virroen vriendelijk. ‘En zet hem bij die twee andere paarden als je met ’m klaar bent. Hij houdt wel van gezelschap.’
‘Vertrekt u morgen weer?’
‘Morgenochtend vroeg. Het is nog een heel eind naar Quentella.’
Virroen klopte Hyonoor op zijn nek en streelde de fluweelzachte, warme neus. ‘Ik laat je bij Jolan achter, mijn vriend. Hij zal je goed verzorgen.’
Virroen wilde de zadeltassen van zijn rug nemen, maar Jolan was hem voor.
‘Mijn taak, Heer.’
‘Dan zal ik je helpen. Ik kijk niet graag werkeloos toe.’
Toen ze klaar waren en de jongen de tassen over zijn schouder had gelegd, wees hij op een deur. ‘Wilt u mij volgen?’
De deur kwam uit op een kleine gang die eindigde bij een tweede deur. Naar het geroezemoes te oordelen, bevond zich de gelagkamer daarachter. Ze gingen naar binnen en Jolan beduidde Virroen te wachten. Hij zocht zich een weg tussen dicht opeengepakte praters en drinkers. Tabaksrook, vermengd met de geur van drank en gebraden vlees, kwam Virroen tegemoet. Hij zag dat Jolan enige woorden wisselde met een dikke man achter de tapkast. De man loerde met kleine varkensoogjes in zijn richting en slofte op hem af. Zijn zware stem klonk schor. ‘Ik begrijp dat u een kamer wenst, Heer?’
‘Een goed bed, een warm bad en een flinke maaltijd.’
‘Dat zal allemaal wel gaan. De beste kamers heb ik echter al

verhuurd, wat niet wil zeggen dat u dan een slechte krijgt. Ik heb nog een behoorlijke kamer op de eerste verdieping vrij.’
Hij keek Virroen met een afwachtende blik aan.
Deze knikte. Opeens herinnerde hij zich iets. ‘U moet de groeten hebben van Nicolai, de poortwachter.’
Het leek of de man schrok. Hij herstelde zich echter snel. ‘Ja, ja, Nicolai.’
‘U kent ’m toch wel?’
‘Natuurlijk. Mijn gedachten waren er even niet bij. U moet mij vergeven. Ik zal het meisje vragen uw bad met heet water te vullen en ik houd die tafel, achteraan bij dat gordijn, voor u vrij. Daar kunt u straks uw maaltijd gebruiken.’
Virroen bedankte hem en nadat ze het eens waren geworden over de prijs, volgde hij Jolan een krakende trap op. De jongen opende een deur op de eerste verdieping en Virroen zag een kamer waarin zich een eenvoudig bed, een gammele tafel en een oude kledingkist bevonden. In een hoek stond een koperkleurig zitbad met een hoge rug. Ondanks de muffe lucht die er hing, zag alles er schoon uit.
De stalknecht zette de zadeltassen tegen de kledingkist. ‘Anders nog iets van uw dienst, Heer?’
Virroen schudde z’n hoofd. ‘Dank je, Jolan.’
‘Dan zie ik u morgenochtend vroeg, Heer.’
De jongen sloot de deur achter zich en Virroen liet zich op het bed vallen. Nu pas voelde hij dat de rit van vandaag hem behoorlijk vermoeid had.
Zijn rust duurde echter kort. Er werd geklopt en een meisje in de kleding van een dienstertje verscheen in de deuropening. Ze leek ongeveer even oud als hij en Jolan. Het meisje lachte vriendelijk, maar Virroen vond dat haar ogen, die gedeeltelijk achter

zwarte haarslierten schuilgingen, droevig stonden. Als hij goed keek, kon hij zien dat over een wang, van haar mondhoek tot haar oor, een smal litteken liep. Het moest afkomstig zijn van een scherp voorwerp. Ze zeulde een grote emmer heet water naar binnen.

Virroen veerde van het bed op en nam de emmer van haar over.

‘Dat hoeft echt niet, Heer. Sjouwen hoort tot mijn werk.’

‘Dan verlicht ik dat werk graag een beetje.’

Hij leegde de emmer in het bad en gaf hem terug. Het meisje liep de trap af en verscheen nog een aantal keren voordat het bad was gevuld. Daarna wenste ze hem een prettig verblijf toe. Voor ze de deur achter zich had kunnen sluiten, drukte Virroen haar enkele muntstukken in haar hand. ‘Dat is voor al je moeite.’ Ze keek er verbluft naar. ‘Ik dank u, Heer. Maar het is echt te veel. En een deel van mijn werk heeft u ook nog van me overgenomen.’

‘Hoe heet je?’

‘Iris, Heer.’

‘Nogmaals bedankt, Iris. En dan ga ik nu genieten van al dat water dat jij de trap op hebt gezeuld.’

Het meisje maakte een kleine buiging. Hij verbeelde zich een tinteling in haar ogen te zien, voor ze de deur achter zich dicht trok.

Virroen trok zijn laarzen uit en legde zijn zwaardriem met zwaard en al op het bed. Hij ontdeed zich van zijn tuniek dat, evenals zijn broek, van soepel, bruin hertenleer was gemaakt. Zijn hemd, dat bedrukt was met het goudgele wapen van het Kustland, volgde even later.

Voor hij in het bad stapte, zette hij zijn zwaard binnen handbereik tegen de muur. Niet dat hij zich bedreigd voelde, maar de

woorden van zijn zwaardmeester stonden in zijn geheugen gegrift. *Menig man is op een onbewaakt ogenblik gedood. Laat je dus nooit van je zwaard scheiden. Dat zou zonde van al mijn lessen zijn.*

Virroen glimlachte, toen hij zich zijn strenge leermeester voorstelde en liet zich in het warme water zakken. Buiten kletterde de regen op daken en straten. Hij waste zich met een stuk zeep dat naar lavendel rook en bedacht dat een flink maal hem goed zou doen.

De tafel die de waard voor hem had vrijgehouden, stond wat achteraf in een hoek waar niet veel licht kwam. Een versleten, rood, fluwelen gordijn scheidde hem voor een deel van de overige gasten. De drukke gelagkamer, waarvan de lage, eikenhouten zoldering door zware dwarsbalken gedragen werd, bestond voor het merendeel uit drinkers, kaartspelers en eters. De twee eersten waren Gelrocs, die een hagedisachtig uiterlijk hadden. Als het spel een spannende wending nam, lichtten hun lange haren, die in slierten waren geknoopt, in alle kleuren van de regenboog op. Hét moment voor hun tegenspelers om waakzaam te zijn. Virroen had zich laten vertellen dat sommige Gelrocs dit soort kleurschakeringen konden oproepen, wanneer het hun goed uitkwam. Zo konden ze een ieder op het verkeerde been zetten.

De eters waren Minauwse boeren. Met hun enigszins driehoekige hoofden en scheve ogen leken ze op grote sprinkhanen. Ook stonden er mensen aan de toog die, gezien hun kleding, waarschijnlijk wagenmenners en sjouwers waren.

Toen hij de gelagkamer binnen was gekomen, had hij de waard zien praten met een man in het zwart die een kap droeg. Daardoor was zijn gezicht vrijwel niet te zien. Op het moment dat

Virroen in de deuropening verscheen, knikte de man de waard toe. Virroen begreep dat dit degene was die hem het laatste stukje had begeleid. Ook hij deelde blijkbaar in de opbrengst van zijn aanwezigheid mee. De zwarte kap verdween naar een hoek van de gelagkamer en de waard liep langzaam op hem af. 'U heeft uw tafel al gevonden, zie ik. Wel, de vleeschotel wordt zo dadelijk gebracht.' Hij zette een fles wijn voor Virroen neer. 'Deze is van het huis. Ik had een Heer als u een betere kamer moeten verhuren. Maar zoals ik al zei: die waren bezet. Neemt u deze fles als een kleine genoegdoening. Overigens is mijn naam Derremoor.' Hij wierp hem een blik toe die van alles kon betekenen, draaide zich om en sjokte terug naar de tapkast.

Een serveerster kwam zijn eten brengen. Het ranzige vlees smaakte zoals het eruit zag. Hij spoelde de nasmaak weg met de wijn, die een zure afdronk had. Hij had zich meer van De Vergulde Laars voorgesteld, vooral omdat deze herberg door een poortwachter was aanbevolen.

Na een tweede glas voelde hij zijn oogleden zwaar worden. Het geroezemoes van de gelagkamer nam af. Verbaasd keek hij naar de muren die in elkaar begonnen te schuiven. Langzaam zakte zijn hoofd voorover. Het laatste wat hij hoorde was zijn bord dat op de grond aan scherven viel.

Virroen sloeg zijn ogen op en rook een bekende geur. Het was Soz die hem vriendelijk toeknikte. Hij draaide zijn hoofd verder tot hij een breed grijnzende Saz zag. Droomde hij? Waar was hij? Zo te zien in een kamer op een bed. En aan weerszijden van het bed zaten de Forren op de rand.

'Virroen goed geslapen?' informeerde Soz.

Kreunend kwam hij overeind. 'Wat doen jullie hier en waarom lig ik op dit bed? Is het allang dag?'

'Veel vragen voor Forren,' zei Saz. 'Een voor een stellen graag.'

Virroen ontdekte dat hij zich gekleed en al op het bed bevond. Zijn zwaardriem, met het zwaard in de schede, lag naast hem. Door het raam, dat open stond, viel een streep zonlicht naar binnen. Een windvlaag deed de versleten gordijnen opwaaien.

'Hoe kom ik hier?'

'Mannen hebben je naar kamer gebracht toen je sliep,' legde Soz uit.

'Hoorden waard zeggen dat slaapmiddel had geholpen,' vulde Saz aan.

Virroen herinnerde zich nu de herberg en Derremoor.

Hij liet zich moeizaam van het bed glijden en strompelde naar de zadeltassen. Alles leek erin aanwezig.

'Mannen hebben doorzocht,' zei Saz. 'Konden niets vinden.'

'Wat waren dat voor mannen?'

'Weten we niet,' antwoordde Soz. 'Hadden zwarte kleren aan, met kappen over hoofd.'

'Hoe lang heb ik geslapen?'

'Is nu vroege ochtend,' vervolgde Soz.

'En hoe komen jullie hier?'

'Zijn goede spoorzoekers, harde renners en trouw.'

'Trouw door ereschuld,' knikte Saz.

Virroen deed of hij dat laatste niet had gehoord.

'Maar hoe hebben jullie alles kunnen zien zonder dat ze jullie zagen, Soz?'

'Forren kunnen goed verstoppert,' was het eenvoudige antwoord. 'Is niet moeilijk in klimop buiten voor open raam.'

Virroen stond op en gordde zijn zwaardriem om. Een verbeterde trek verscheen op zijn gezicht. 'Ik ga de waard van De Vergulde Laars eens een bezoekje brengen.'

'Is Volle Ton, Virroen.'

'Nee, die man heet Derremoor als ik het goed heb onthouden.'

'Niet Derremoor. Vergulde Laars heet Volle Ton. Naam van herberg,' verduidelijkte Soz zijn broer.

'Dus jullie beweren dat ik niet in De Vergulde Laars ben?'

De Forren knikten.

'Nou ja, dat doet er even niet toe. Blijven jullie hier tot ik terugkom en verstop je.'

Behoedzaam opende hij de deur. Er was echter niemand in de gang. Voorzichtig liep hij de krakende trap af. Voor de gelagkamer bleef hij staan, legde een hand op het gevest van zijn zwaard en deed de deur langzaam open. De gelagkamer was geheel verlaten, op Iris na, die de vloer aan het dweilen was.

'Goeiemorgen,' begon Virroen. 'Wil je alsjeblieft heer Derremoor voor mij halen, Iris. Ik moet nog afrekenen voor ik vertrek.'

Het meisje knikte en liet hem alleen met de verschraalde bierlucht die in het vertrek hing. Ze kwam terug met de waard die een zenuwachtige trek om zijn mond had. Met een handgebaar wuifde hij Iris de gelagkamer uit en bekeek Virroen argwanend. 'U hebt mij laten roepen, Heer?'

'Ja. Ik geloof dat ik gisteravond in slaap ben gevallen en dat u zo voorkomend bent geweest me naar mijn kamer te laten brengen,' klonk het gemaakt beleefd.

De man knikte opgelucht. 'Ach ja, we konden u moeilijk beneden in de gelagkamer laten liggen.'

'Mooi,' antwoordde Virroen. 'Dan wordt het tijd om de rekening te vereffenen voor ik ga.'

'Die maak ik graag voor u op. Een ogenblik graag.'

Virroens stem kreeg een harde klank. 'Ik bedoel een ander soort rekening, heer Derremoor.'

Hij trok zijn zwaard en richtte het op de waard die zichtbaar schrok.

'Voor me uit lopen de trap op. En probeer vooral geen geintjes uit te halen, want mijn ochtendhumeur is niet al te best.'

'Maar Heer...'

'Lopen!'

Boven gekomen duwde Virroen hem voor zich uit zijn kamer binnen.

'Ga midden op het bed zitten, Derremoor,' beval hij.

Aangespoord door enige lichte prikken van het zwaard, voldeed de waard aan dit verzoek.

'Wat ik te vragen heb, vraag ik maar één keer. Waar waren die mannen van je gisteravond naar op zoek?'

De waard had zichzelf echter teruggevonden. 'Ik zeg niets,' baste hij kwaad. 'Wat is dit voor onzin. Er zijn helemaal geen man...'

'Soz! Saz!'

Als bij toverslag verschenen de Forren.

'Ga aan weerskanten van dit heerschap zitten.'

Zonder te aarzelen sprongen Soz en Saz op het bed.

'Goed zo. Die twee naast jou zijn Forren, mijn beste. Heb je die wel eens eerder gezien?'

De waard schudde onwillig zijn hoofd. 'Dit soort vreemde wezens komt bij ons gelukkig niet voor.'

‘Wel, dan valt er iets te leren. De spitse snuiten van dit tweetal bevatten een aantal messcherpe tandjes. Sommige daarvan zijn giftig. Als ik ze het bevel geef je te bijten, zullen ze dat onmiddellijk doen. Ze zijn erg trouw, nietwaar jongens.’

Soz en Saz knikten nadrukkelijk. Ze sperden hun bekken zo wijd mogelijk open en keken de waard dreigend aan.

‘Het gif is niet meteen dodelijk, maar bezorgt je een vervelende lijdensweg voor je ten slotte je ogen voorgoed sluit. Ik hoef alleen maar “bijt” te zeggen en het is met je gedaan.’

De Forren begonnen grommende keelgeluiden te maken.

Dit was te veel voor de waard van De Volle Ton. Zijn ogen puilden uit hun kassen en dikke zweetdruppels verschenen op zijn voorhoofd. ‘Ik zal alles zeggen, Heer,’ klonk het angstig. ‘Alles wat u maar wilt.’

‘Wie was die man met die zwarte kap, waar je gisteravond in de gelagkamer mee praatte toen ik binnenkwam?’

‘Ik kende hem niet. Hij was het die me opdracht gaf een slaapmiddel in de wijn te doen. Hij bood veel geld. Het was niet de bedoeling u te doden, daarom dacht ik...’

‘Dat je aan een ordinaire roof meewerkte.’

‘Ja, zo is het. Alstublieft Heer, genade...’

‘Wat zochten ze? Waar waren hij en zijn vrienden naar op zoek?’

‘Dat weet ik niet. Echt niet.’

‘Zeiden ze nog iets? Denk goed na!’

De Forren brachten hun snuiten nu heel dicht bij zijn gezicht.

‘Ik weet het niet eh...’

‘Bij...’ begon Virroen.

‘Ja. Ik weet het weer.’

Heer Derremoor struikelde bijna over zijn woorden, zo’n haast had hij opeens om aan het verzoek te voldoen. ‘Een van die Zwarte Kappen mompelde, toen ze niet konden vinden wat ze zochten, dat ze bij die magiër en dat meisje moesten zoeken. En dat Taliem een heel eind weg was, maar dat dat meisje een goeie gijzelaar zou zijn. als ze ’t ook niet had. Toen werd die ander woest en sloeg degene die dat gezegd had. Daarna beet hij met toe, dat als mijn leven me lief was, ik dus niets gehoord had. Ik zwoer dat ik niets had gehoord.’

Virroen, die zijn schrik nauwelijks had weten te onderdrukken, wist genoeg. Iona, het meisje dat ooit zijn leven redde, was in gevaar, evenals Malkander, de magiër.

Hij trok het dolkmes dat hij de boer afhandig had gemaakt. Derremoor begon te kermen. ‘Genade, edele Heer! Ik heb u nu echt alles verteld.’

‘Ga staan.’

Trillend liet de waard zich van het bed glijden. De Forren stelden zich vastberaden naast hem op.

Snel sneed Virroen enige repen uit het beddengoed. ‘Je kunt weer gaan zitten, vriend. Saz en Soz, bind de handen en voeten van dit heerschap aan elkaar. Snoer hem daarna met wat je over hebt aan het bed vast. En zorg voor een lap voor zijn mond.’

De Forren grijnsden en begonnen ijverig aan hun opdracht. Ze gingen er zo in op dat ze niet merkten dat er werd geklopt.

Virroen draaide zich met een ruk naar de deur. ‘Wie is daar?’

‘Ik ben het, Heer.’

‘Iris?’

‘Met uw ontbijt.’

De deur zwaaide open en op de drempel verscheen het donker-

harige meisje met een dienblad. Ze liet het vallen bij het zien van het vreemde tafereel dat zich voor haar ogen afspeelde.

De waard, die zich al minder bedreigd voelde nu hij begrepen had dat hij slechts werd vastgebonden, barstte in een kwaadaardig geschreeuw los. 'Je hebt me verraden, sloerie. Jij zag dat ik hem met die mannen naar boven droeg. Daar zul je voor boeten.'

Het meisje kromp ineen en rende weg.

'Bind die lap voor z'n mond en strak!' riep Virroen. Hij boog zich over Derremoor. 'Je dienstertje heeft hier niets mee te maken,' snauwde hij hem toe. 'Dat jullie mijn Forrevrienden gisteravond niet hebben opgemerkt, is jullie eigen stommitheit.'

De waard knikte dat hij het had begrepen. Maar zijn kleine ogen, die Virroen tussen de plooiën van zijn vlezige gelaat vernijng aanstaarden, leken iets anders te zeggen.

Virroen gooide wat munten op het bed. 'Ik zal je betalen voor je "gastvrije ontvangst", want ik ben geen dief.'

Hij legde de zadeltassen over zijn schouder en keek naar de Forren. 'Kom, hier hebben we niets meer te zoeken.'

In de deuropening draaide hij zich nog een keer naar de waard om. 'Voorlopig zijn we nog niet weg. Hoor ik dat je lawaai maakt, dan stuur ik mijn vriendjes naar boven. Die weten precies wat ze moeten doen en ik zal er niet zijn om ze tegen te houden.' Soz en Saz ontblootten hun tanden, sisten als valse slangen en likten hun lippen af. Langzaam trokken ze de deur achter zich dicht.

Beneden gekomen, droeg Virroen hun op Iris te zoeken. 'Kom naar de stal als jullie haar gevonden hebben.'

In de stal werd Virroen begroet met een uitbundig gehinnik. Hij streefde zijn trouwe metgezel over zijn neus. 'Tijd om te vertrekken, Hyonoor. Ik zal je optuigen.'

Nadat hij als laatste de zadeltassen had omgehangen, kwamen Soz en Saz binnen. 'Iris is nergens te vinden, Virroen.'

'Jolan ook al niet,' antwoordde Virroen. 'Dat bevalt mij niet. We hebben helaas geen tijd om ze op te sporen.'

Hij legde enige zilverstukken op een plek waarvan hij vermoedde dat Jolan ze zou vinden en riep de Forren bij zich. 'We gaan. Een van jullie zit voor mij, de ander achter mij.'

Maar Soz en Saz wilden daar niets van weten. 'Fijne, grote zadeltassen prima voor kleine Forren.'

Voor Virroen iets kon zeggen, waren ze ieder in een tas geklauterd.

'Beetje vol hier, Soz. Jij meer ruimte?' Soz knikte en Saz overhandigde wat spullen uit zijn nieuwe verblijf, over Hyonoors rug, aan zijn broer.